

Visoko vihti kos papirja in iz njegovih oči odseva rajsko veselje, ponos in samozavest. „Sam sem ga narisal, prav sam! In vi mati, pogledjte no!“

Oh, sedajle, sedajle . . .

Oče se ozre malomarno na Tončka, vzame papir z očetovskim dostojanstvom, pogleduje po njem izza naočnikov — ali njegova usta ne izpregovore besede, njegov obraz se ne zasmije.

„Hm. Tegale medveda pa nisi napravil dobro. Le poglej, medved nima takih ušes, in takih oči, in take glave . . .“

Mati sedi za mizo in krpa nogavice.

„Mati, vi pogledjte, vi, — ali ni lep, ali ni tak kot živ, — tale konj?“

Mati krpa in krpa. Zelo se ji mudi.

„Mati, pogledjte no! Ali ni lep? . . .“

„Tonček, učit se, — krščanski nauk, — ali že znaš? Hitro!“

To so edine materine besede. Nič se ne smeje, nič ga ne poboža po licu, nič ga ne pritisne k sebi.

Tonček odide molče . . .

Zaprlo se je nebo. Solnce je posijalo skozi okno, — ali to ni bilo zlato solnce; po stenah so trepetale le navadne, rumene lise. Tončku je bilo tako pusto, tako pusto pri srcu! . . .



## Svoboda.

Zasužnjil bom usodo si nezvesto,  
življenje svoje bom vkoval v verige  
in šlo bo pred menoj vso vročo cesto,  
kot sužnji šli so skozi rimsko mesto  
pred čelom zmagovalčeve kvadrige.

Zažejalo srce mi je prostosti,  
a tiste ne, ki se krvava kupi:  
jaz bom kot čer v ledini visokosti,  
ki ne pozna gorja in ne radosti,  
in nima duše, da jo mrak zastrupi!

Vladimir Levstik.

